

Ufak aplı Reformlar ve İntikam Değil: Devrim ve Kurtuluş

18.07.2021 • Bob Avakian'ın Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 24 Haziran 2021 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıőtır. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.



Kaynak için bkz: I'm So Sick of this Whole "Identity Politics" and "Woke" Thing — REVOLUTION AND EMANCIPATION—NOT PETTY REFORM AND REVENGE: On Movements, Principles, Methods, Means and Ends (revcom.us)

Bütün Bu "Kimlik Politikaları" ve "Uyanıklık" Bahsinden Bıkıp Usandım:

Ufak aplı Reformlar ve İntikam Değil: Devrim ve Kurtuluş

Hareketler, İlkeler, Yöntemler, Araçlar ve Amaçlar Üzerine

Amaçlar Araçları Belirlemeli, Amaçlar Araçları "Meşrulaştırmamalı"

Hareketler -sosyal ve politik anlamda- belirli amaçlar için birlikte hareket eden insanları içerir. Pozitif sosyal ve politik hareketler, hükümetlerinin baskıcı ve canice politikalarına, eylemlerine ve baskıcı sosyal ilişkilere (beyaz üstünlüğü ve erkek üstünlüğü gibi) ve bunları bünyesinde barındıran, teşvik eden ve uygulayan kurumlara ve kültüre karşı mücadelede halk kitlelerini harekete geçirir.

Örneğin son yıllarda bu ülkede ve tüm dünyada kurumsal ırkçılığa ve polis terörüne karşı güçlü hareketler var. Ve birçok ülkede, kürtaj hakkına yönelik saldırılar da dahil olmak üzere, cinsel istismara ve kadınlara yönelik diğer korkunç baskı ve aőaęılamaya karşı kitlesel yükselişler yaşandı.

Birkaç yıl önce, Harvey Weinstein'ın uzun süredir devam eden yıkıcı cinsel davranışı zorla ifşa edilirken ve inkar edilemezken şunları yazmıştım:

“Cinsel taciz ve cinsel saldırı olgusu -yani kendileri üzerinde güç sahibi olan erkekler tarafından kadınların cinsel açıdan istismar edilmeleri de dahil (ancak bunlarla sınırlı olmayan)- bu erkek üstünlükçü toplumda uzun süredir mevcuttur ve yaygındır, ayrıca ürettiği kokuşmuş kültürle de pekiştirilmektedir. Harvey Weinstein'a yöneltilen suçlamalarla ilgili olarak büyük bir sıçrama yapan ve şimdi bunun çok ötesine geçen, bu ülke ve diğer ülkelerde de milyonlarca kadını kapsayan bu cinsel istismarlara ve fazlasıyla sıradan hale gelen kurumsal örtbaslara, ayrıca bununla suç ortaklığına karşı öfke patlamaları ve kültür alanında radikal bir değişim talebi haklıdır, meşrudur, geç kalınmıştır; bütün bunlar desteklenmeli, teşvik edilmeli, yayılmalı ve karşı saldırılara karşı da savunulmalıdır.” [1]

Ve aynı zamanda:

“Bu uzun süredir bastırılmış ve tamamen haklı bir öfke patlaması, herhangi bir suçlama ile aynı şey değildir. Bu tür özel suçlamalara, kanıtların bilimsel olarak değerlendirilmesi temelinde yaklaşılması gerekir ve bu durum, suçlamaların yalnızca görevi kötüye kullanma değil, tecavüz veya diğer cinsel saldırı gibi fiili cezai fiilleri de iddia ettiği durumlarda özellikle önemlidir. Ancak, belirli suçlamalar ile genel fenomen arasındaki bu ayrımın, bu yaygın ve derinlere kök salmış istismara ve bunun kadınlara ve bir bütün olarak insanlığa verdiği muazzam zarara karşı kitlesel yükselişin haklılığını ve önemini karartmasına veya azaltmasına izin verilmemelidir.” [2]

Ancak ne yazık ki, özellikle bu ülkede işler geliştikçe, bunun etrafında salıverilen haklı öfke, esas olarak, kadınların korkunç baskısına ve onu yöneten kurum ve kültüre karşı mücadelede halk kitlelerini seferber eden bunu somutlaştıran, teşvik eden ve uygulayan bir hareket biçimini almadı (Bunun çarpıcı bir yönü olarak, kürtaj hakkına yönelik artan saldırılara karşı güçlü bir direnişle sokaklara dökülen kitle seferberliğine acilen ihtiyaç duyulurken, bu şekliyle bir kitlesel direnişin belirgin bir şekilde yokluğu söz konusudur.) Bunun yerine gündeme gelen “Me Too”nun içerdiği (veya dönüştüğü) şey bir “hareket” değil, sürekli bir suçlamalar dizisidir; esas olarak bireylere yöneliktir, burada amaç çoğu zaman kanıtların herhangi bir bilimsel değerlendirmesi olmaksızın suçlanan kişiyi (veya kişileri) “iptal etmektir” (veya süreç buna

dönüşür).

“Me Too”nun ortaya çıkmasına neden olan meselelerin büyük önem taşıdığı açıktır ve bu bağlamda yapılan suçlamaların çoğu da şüphesiz doğrudur. Revcom.us’taki önemli bir makalenin de vurguladığı gibi:

“Tecavüze uğrayan ve cinsel saldırıya uğrayan birçok kadının daha sonradan gözlerinin korkutulması veya başka bir şekilde öne çıkmalarının veya bunun peşinden gitmelerinin engellenmesi durumu çok gerçek bir fenomendir ve korkunç bir rezalettir. Ve buna kararlılıkla karşı çıkılmalı ve bununla mücadele edilmelidir.” [3]

Ve bir kez daha;

“Bu durum, ne kadar gaddarca olursa olsun, bu kadınlara ve genel olarak kadınlara yönelik fazladan bir saldırı olsa da, her tecavüz veya cinsel saldırı suçlamasının -hatta benzer suçlamalarda bulunan birçok insan olsa bile- otomatik olarak (veya neredeyse kesin olarak) doğru olduğunu, bu suçlamaların bu yüzden doğru olduğunu (bir kişiye karşı birden fazla suçlamanın yanlış olduğunun kanıtlandığı birkaç örnekten daha fazlası olmuştur) söylemekle aynı şey değildir ve böylesi bir yaklaşıma yol açmamalıdır. Doğru olanın kanıtı ve bir bütün olarak kanıtın neyi gösterdiğinin doğru analizine ve sentezine dayanarak bilimsel bir yaklaşımla belirlenmesi gerekir. Suçlamalar -ve benzer şekilde bu suçlamaların inkarları- bir tür kanıttır, ancak kendi başlarına kesin sonuçlar çıkarmak için yeterli bir temel oluşturmazlar.” [4]

Peki bu duruma nasıl yanıt verilmeli? Bu durumla başa çıkmanın en iyi ve en adil yolu -özellikle de halen bu sistem altında yaşarken- bunun için kitlesel mücadele inşa etmektir.

“Böylesi bir durum gerçekleştiğinde adalet arayarak, genel olarak toplumda ve toplumun farklı kurum ve kesimlerinde tecavüz ve cinsel saldırının yapılmasını çok daha zorlaştıracak, kadınları bu duruma karşı direnmelerine ve ayağa kalkıp öne çıkmaya teşvik edecek, destekleyici bir atmosfer yaratmak gerekir, aynı zamanda tecavüz ve cinsel saldırı suçlamaları ve genel olarak suç ve görevi kötüye kullanma suçlamalarıyla ilgili olarak tutarlı bir takibat yaklaşımında ısrar edilmelidir. Tüm bunların bilimsel bir yöntem ve yaklaşıma dayanarak, ayrıca bugünlerde fazlasıyla yaygın olan “medya yargılamaları”, “medya tiranlığının” ve bunun yarattığı ve

güçlendirdiği oldukça zehirli atmosferin kesinlikle reddedileceği ve kınanacağı bir süreçle yapılması gerekir.” [5]

Toplumsal cinsiyet ve ırkçı baskı gibi rezilliklerin sürekli olarak teşhir edilmesi ve bunlara karşı kitlesel bir muhalefet çok gerekli ve son derece önemlidir; ancak buna sıklıkla eşlik eden ve genellikle küçük-burjuva sınırlılığının ve kinizminin bir ifadesi olan “iptal kültürü” kesinlikle olumsuz bir karşı akımdır.

“Küçük burjuva darlığı ve kinizmin ekstrem seviyelere taşınması -buna damgasını vuran şey toplumsal adaletsizlik durumlarında duyulan (gerçek, yapay veya moda) başkaldırı ama aynı zamanda da gerçekten adil bir toplumu hayata geçirmenin haksızca reddedilmesi ve bu kimi zaman yönetici burjuva güçler tarafından manipüle edilir veya kalıba dökülür- rasyonel, bilimsel bir yöntem ve yaklaşıma karşı muhalefet edilerek fora çekilmesidir. Üstüne üstlük, bu toplumda teşvik edilen, içeriğinde sürekli olarak başkalarını “küçük düşürme” gibi zehirli bir parça bulunduran ekstrem bireyselciliğin (bu şimdilerde sapık bir “milli spor” halini almıştır) etkisiyle, bu durum çok daha vahim bir hal alır.” [6]

Faşist Deliliği ve “Uyanık Halk” Çılgınlığı: Yeni Bir İki Miadı Dolmuşlar makalesinde “iptal kültüründen” bahsederken işaret ettiğim temel sorunu burada görmekteyiz.

“Ve diğer bütün şeylerle beraber “iptal kültürü”, birincil olarak bireyleri hedef tahtasına oturtarak gerçekten bu haksızlıkların kökünü yaratan bütün sisteme ve kurumlarına karşı bir mücadeleyi reddeden, görmezden gelen bir yaklaşımdır. Çok nadir olarak, o da eğer oluyorsa bu yaklaşım bu sistemi “iptal” etmeye yönelir!” [7]

Ayrıca, insanların bu şekilde ‘iptal edilmeleri’;

“...sıklıkla ‘medyadaki ve sosyal medyadaki yargılamalar’ yoluyla, hakikate ulaşmak için hiçbir gerçek girişim olmadan, herhangi bir ihtimal doğrultusunda ve hatta sürece ilişkin herhangi bir iddia ile, birini suçlamak ve toplum dışına sürmek için yalnızca bir iddianın yeterli olması şeklindeki tehlikeli nosyon ile destekleniyor, ayrıca ölçülülük ilkesinin uygulanmasının ve kabahatin farklı türleri ve dereceleri arasında ayırım yapılmasının reddedilmesiyle süreç tamamen kötü bir duruma getiriliyor.”[8]

Cinsel veya diğer istismar olaylarını gündeme getiren kişilerin başkalarını bunu yapmaya teşvik edebileceği doğrudur ve bu da “barajın yıkıldığı” bir duruma yol açabilir, ve bu tür suistimallerin daha geniş toplumsal fenomeni, daha önce etkili veya büyük ölçüde bastırıldığı yerde, kamu bilincine girmeyi zorlar. Bu durum, bu tür suistimallere karşı gerçek bir kitle mücadelesinin yükselmesine katkıda bulunabilir. **Ancak yine de bu durum -daha geniş toplumsal fayda adına yapılsa bile- belirli istismar suçlamalarına yaklaşımda temel ilke ve yöntemlerin çiğnenmesinin haklı olacağı veya olumlu bir sonuca yol açacağı anlamına gelmez.** Ve genel bir yaklaşım olarak bireylere odaklanmak -özellikle de intikam almanın çok sık bir amaç haline gelmesi ve kritik önemdeki ilke ve yöntemlerin ihlal edilmesi- yalnızca gerçek çözümden uzaklaşılmasına yardımcı olur.

Esas olarak ihtiyaç duyulan şey, zulümlerin “derin köklerini ve kaynağını oluşturan kurumlara ve tüm sisteme” karşı mücadeleye odaklanan ve bunlara yön veren kitle hareketleridir. Bu mücadelelerde ve genel olarak adaletsizliğe ve baskıya karşı mücadelede birleşebilecek herkesi birleştirmenin önemi büyüktür. İlkeli ideolojik mücadele, savaşılan vahşetlerin daha derin sebeplerinin ne olduğu ve buna karşı mücadelenin hangi yöne gitmesi gerektiğine dair mücadele gerekli ve önemlidir. Ancak bu durum, küçük çaplı dar görüşlülükten ve mezhepçilikten oldukça farklıdır ve doğrudan ona karşıdır. Buna bir hareketin “sahibi olma” nosyonlarıyla ve mücadelede birleşmesi gereken unsurların “meta” kategorileri şeklinde bölünmesiyle mücadelelerin “uyanıkça metalaştırılması” da dahildir. Bu kategorilere, belirli bir harekete “sahip olma” ve onun yönüne karar verme hakkına sahip olanlar, ve öte yandan bu “sahiplere” tabi olan “müttefikler” şeklinde indirgenenler de dahildir. (Kapitalist meta ilişkileri ve “iş dünyası” terimlerinin “popüler kültürde”, şuna ya da bu şeye “sahip olmaya” dair ifadelerle yoğun şekilde yer alması dikkat çekicidir, ayrıca bu düşünce tarzının “uyanık” kültürde ve baskıya karşı olduğunu iddia eden hareketler üzerinde de önemli bir etkisi vardır) Bu dar yaklaşım, kapitalizm-emperyalizm sisteminin baskıcı ve boğucu sınırlarından kurtulmayı amaçlamaz, bunun yerine, kitleler için çok korkunç ve gereksiz ızdıraplara neden olan bu sistem içinde “daha iyi bir yer bulabilmek” için çaba gösterir.

Bu kadar çok “uyanık” insanın, yaşadıkları ülkenin (“eski dost ABD’nin”) neredeyse bir asırdan beri dünyanın en güçlü emperyalist zalimi ve çevrenin en büyük yok edicisi olduğu, insanlığa en

büyük zararı verdiği gerçeğini ifşa etmemesi ve kınamaması da oldukça dikkat çekicidir. Peki “ayrıcalıklar” hakkındaki bütün bu “uyanık” konuşmalarda, Amerikan ayrıcalığının, Amerikan üstünlüğü ve Amerikan şovenizminin kınanması ve bunlardan vazgeçilmesi durumu ne kadar yer alıyor? Amerikan emperyalizminin dünya çapında bir numaralı baskıcı olarak konumunu sürdürme çabasında kendisi de yükselen bir kapitalist-emperyalist güç olan Çin ile rekabet etmesinde bu ülkedeki halk kitlelerinin hiçbir çıkarı ve yararı olmadığı, buna kesin olarak karşı çıkılması gerektiği konusunda ne kadar net bir duruş sergileniyor? Bu ülkedeki insanların - oldukça eşitsiz olsa da- Amerikan emperyalizminin çocuk kitleler de dahil olmak üzere dünya çapında halkları yağmalaması sonucu elde edilen “ganimetlerin” paylaşılması gerçeğiyle ne kadar hesaplaşıyor? Bu “ganimetler” olmadan işleri yürütmenin çok daha iyi olacağına dair, Amerikan emperyalizmini ortadan kaldırarak, tüm emperyalizmden, bütün sömürü ve baskı ilişkilerine son vermeye dair, insanların ve çevrenin yağmalanmasından kurtulmak için dünyanın dört bir yanındaki halklarla birlikte mücadele edilmesine dair ne kadar yönlendirme ve beyan var?

Pek yok.

Kitle hareketleriyle ilgili olarak “mülkiyet” kavramlarına karşıt olarak, tüm tarihe ve mevcut korkunç baskı gerçeğine ve bu tür bir baskıya doğrudan maruz kalan insanların deneyimine gereken ağırlık verilmesi gerekirken, eğer amaç gerçekten baskıyı ortadan kaldırmak ve kökünü kazıyorsa, bu durumda herhangi birinin (veya herhangi bir grubun) fikir ve önerilerinin değerlendirilmesinde gereken standart şu olmalıdır: **Nesnel gerçeklik**. Özellikle de insanların karşı karşıya olduğu belirli sorunun (veya baskı biçiminin) doğasının ne olduğu, bunun kaynağı ve nedeninin ne olduğu, bunun temel problemle (bütün sistem ile) nasıl bir ilişkisi olduğudur. Gerçek çözüme ulaşmak için daha özel olan ve temel olan arasındaki ilişkinin nasıl doğru bir şekilde ele alınacağı meselesidir. (Ve hayır, nesnel gerçeklik bir beyaz üstünlenmeciliği ya da erkek üstünlenmeciliği “inşası” demek değildir, bu nesnel gerçekliktir)

Bu konuya dair;

“Lenin’in konuya çok uygun bir şekilde yaptığı açıklama ile, devrime ‘onlar şansını denedi, şimdi sıra bende’ şeklindeki bir yönelimle yaklaşanlar meseleyi küçük burjuvazinin bakış açısıyla

düşünürler. Ve küçük burjuvazinin yaklaşımının '4 Bütünlerin' başarılması ve insanlığın kurtuluşuna yol açmayacağıının söylenmesi gerekiyor.”[9]

(“4 Bütünler”, Marx'ın komünist devrimin bütün sınıf ayrımlarını, bu sınıf ayrımlarının dayandığı bütün üretim ilişkilerini, bu üretim ilişkilerine tekabül eden bütün toplumsal ilişkileri ve bu toplumsal ilişkilere tekabül eden bütün fikirleri ortadan kaldırmayı amaçladığı şeklindeki ifadesine atıfta bulunur. Bu ifade, bu devrimin, insanlar arasındaki bu düşmanca ilişkilerden doğan ve bunları güçlendiren kültür ve düşünce biçimlerinin radikal dönüşümü ile birlikte bütün sömürü ve baskı ilişkilerinin, ve bunu dayatan kurumların tamamen ortadan kaldırılmasını ve kökünü kazımalarını amaçladığı gerçeğinin hem yoğun hem de kapsamlı bir ifadesidir.)

Ve elbette, Lenin'in önemli içgörüsü, tüm bu sisteme bir son vermek için gerçek bir devrim için bile çabalamayan, bunun yerine “anlamsız küçük reformlar için çalışan ve bu sistemin yapıları içinde kendileri ve konumları için fon arayan” insanlar için kesinlikle geçerlidir. [10]

Düşüncesizce Tepkiler, Subjektivizm ve Sofistlik Değil; Bilimsel Bir

Yaklaşım

İşte başka bir temel ilke meselesi daha;

“Söylenmesi gereken -ancak fazla mübalağa da edilmemesi gereken- şey bugün dünyada *adil bir toplumun olabilmesi için hukukun egemenliğinin olması gerektiği; ve hukuksal süreçler olmadan hukukun egemenliğinin olamayacağı ve masumiyet karinesi olmaksızın hukukun süreçlerinin olamayacağıdır (bu masumiyet karinesi gerçek olmalıdır, günümüz toplumunda olduğu gibi kaba bir güldürü olmamalıdır)*. İşte bu yüzden yeni komünizmin prensiplerinde ve spesifik olarak yazmış bulunduğum **Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa**'da bu durum fazlasıyla irdelenmiştir.”

“Aynı zamanda şu da söylenmelidir ki, 'medyada yargılama, sosyal medyada yargılamanın' kanuni sürecin yerine geçmesi ya da ona eşdeğer tutulması sonucu bir adaletin olamayacağı ve bunun çok ciddi zararlar verebileceğidir; bu durum özellikle de suçlamalar devlet gücünün bir temsilcisine, örneğin polise karşı değil de, varlıklı ya da öne çıkan insanlar da olsalar “sıradan insanlara” karşı yapıldığında böyledir.” [11]

Ancak yasal sürecin yerine “medyada ve sosyal medyada yargılamayı” koymak ve bir iddia veya suçlamanın tek başına “kanıt” olmadığı şeklindeki önemli ilkeyi ihlal etmek -ki bu durum, çoğu zaman “iptal etme kültürünü” karakterize eder. Bu durum, “Me Too” ile yönelimin geniş çapta yayılması ve benimsenmesi gerçeğinde çarpıcı olarak, bu tür suçlamalarda “tüm kadınlara inanmanın” gerekli olduğu ve ciddiye alınmanın dışında otomatik olarak onlara “inanılması gerektiği” şeklinde ifadesini bulmuştur. Ve bu aynı yaklaşım (açıkça temelsiz ve bariz bir şekilde gülünç olmadıkça bütün suçlamaların “kanıt” olarak kabul edilmesi gerektiği) birçok farklı türden iddia ve suçlamaya geniş çapta uygulanmıştır.

Ayrıca, farklı tür ve derecelerde haksız fiiller arasında (“suç” geçerli bir şekilde tespit edilmiş olsa bile) sanığın suçlamayı kabul ettiği durumlar ile diğer yandan suçlamayı inkar ettiği ve masumiyetlerinde ısrar ettiği durumlar arasında bazı önemli ayrımlar yapmak da gereklidir. Ancak sanığın suçlamayı reddettiği durumlarda, genellikle “suçluluk karinesi” ile “medyada ve sosyal medyada yargılama” (özellikle bir suçlamanın kendisini suçluluk “kanıtı” olarak ele alma şeklinde) daha da ısrarlı ve ölümcül bir ifade gündeme gelir.

Bazıları bu durumlarda “suçluluk karinesini” sofistçe (hatalı ve sahte akıl yürütmelerle) şu şekilde savunmaya çalışır: “Tamam, masumiyet karinesi de dahil olmak üzere hukuka uygun usuller, iddia edilen hukuk ihlali ile ilgili mahkeme işlemlerinde uygulanmalıdır; ancak kamusal yaşamda ve kamuoyu için bu geçerli değildir.”

Böylece -doğrudan ve açıkça veya zımnen ve pratikte- bu alanda (kamusal yaşam ve kamuoyunda) “medyada ve sosyal medyada yargılamaya” ve salt bir suçlamanın gerçek kanıtla aslında aynı olduğu standardına güvenmenin gayet iyi olduğu şeklindeki yaklaşım benimsenir.

Bu genellikle bir suçlamanın “inanılır” olduğu görüşünde ifadesini bulur. Burada (“el çabukluğu marifet”) bir numara çekilmektedir. “Güvenilir” esasen “inanılır” anlamında kullanılır. Pek çok şey “inandırıcı” olabilir, fakat bu onların doğru olduğu anlamına gelmez. Yine bu mantıkla, “güvenilir” olan, doğruya eşittir veya onun meşru bir ikamesi olarak kabul edilir. (Suçlamaların “inanılır” olduğu fikrinin kabulü, bu tür suçlamaların gerçekten doğru olmasıyla aynı anlama gelir. Bu durum, çok daha genel bir saflığa yol açar ve onu pekiştirir: Doğru olup olmadıklarını belirlemek için geçerli bir temele sahip olmaksızın, özellikle kişinin eğilimlerini ve önyargılarını

“doğrulama” eğiliminde olan şeylere inanmaya hazır olma durumuna yol açar ve bunu pekiştirir.) Bu yönelim aynı zamanda, “şu şeye inanıyorum” (bir kişinin suçlayıcı) beyanında da sıklıkla ifadesini bulur; böylesi bir “inanç” aslında dini inanca çok yakındır; gerçek kanıtın yerine geçer (veya bu tür bir “inanç” ile çelişen kanıtlar karşısında dağılır).

Gerçekte, bir şeyin doğru olup olmadığı -ve özellikle de bir iddianın veya suçlamanın doğru olup olmadığı- tek başına inandırıcı görünüp görünmediği temelinde belirlenemez. Bir kez daha: **Böyle bir iddia veya suçlamanın doğruluğu, ancak bilimsel olarak incelenerek, söylenenler de dahil olmak üzere ve böyle bir iddia veya suçlamayı reddetmek suretiyle delil olarak öne sürülebilecek şeyler de dahil olmak üzere delillerin toplanması ve değerlendirilmesi ile belirlenebilir.**

Suistimal konusunda ciddi iddiaların olduğu ancak yasal olduğu durumlarda, mahkeme salonu işlemleri geçerli değildir ve söz konusu olan, sanığın işi veya konumu (ve itibarı) gibi bir şeydir. Gerçeğe ulaşmak için en iyi şans, çoğu zaman nitelikli bir “çıkarı olmayan tarafın” (uygun eğitim ve deneyime sahip ve “kişisel çıkarı” olmayan bir kişi veya bir grup insan) tarafından yürütülecek bir sürece sahip olmak anlamına gelir, ve bir iddianın inandırıcı delillerle ispatlanması şartı da dahil olmak üzere, hukuki meselelerde uygulanan yaklaşımın temel olarak uygulanacağı hallerde, suçlanan kişi (veya kişiler) için, iddia ve kanıt olarak sunulan herhangi bir delille yüzleşmek ve çürütmeye çalışmak için gerçek bir fırsat vardır.

(Şüphesiz, özellikle de mevcut atmosferde oldukça olumsuz olan “aşağı çekme” kültürü, birçok ünlü ve nüfuzlu kişi de dahil olmak üzere çok fazla sayıda insanın kendilerini hızlı bir şekilde ayırması, kanıtlanmamış veya bazı durumlarda etkili bir şekilde çürütülmüş suçlamalar temelinde insanların kınanmasına dahil olma durumu, bütün bunlar böylesi bir süreci olumsuz yönde etkileyebilecektir. Daha da önemlisi, uzun süredir gerçek suistimallerin ifşasını görmezden gelen, bunları örtbas eden ve bastıran şirketler ve diğer önde gelen kurumlar, birçok durumda burada belirtilen türde bir süreç olmaksızın kendilerini suçlanan insanlardan kurtarma yaklaşımı ile hareket etmektedir. Bu yaklaşımların her ikisinde de temel motivasyon aynı olmuştur: “markalarını” ve “karlarını” korumak.)

Bazı durumlarda ve özellikle hukuki işlerde ve mahkeme salonundaki işlemlerde veya buna yakın bir türde çekişmeli sürecin yokluğunda (her iki tarafın da delil sunması ve diğer tarafın getirdiği delilleri sorgulaması durumunda) gerçekten imkansız değilse de, bir suçlamanın doğru olup olmadığını geçerli bir şekilde belirlemek çok zor olabilir. Öte yandan, baskıya ve adaletsizliğe karşı kitlesel mücadelenin olması çok önemli olmakla birlikte, bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin sınırları içinde inşa edilen baskıcı ve sömürücü ilişkileri tamamen ve nihai olarak ortadan kaldırmanın bir temeli olmadığı da bir gerçektir. Ancak bu durum, gerçek kitle hareketlerinin yerine “iptal kültürü” koymanın ve gerçeği belirlemek için geçerli bir süreç yerine subjektif izlenimleri ve görüşleri ikame etmenin doğru olduğu anlamına da gelmez.

Burada savunduğum şey, aynı zamanda “iptal kültürünün” çok zararlı bir başka yönünün de doğrudan karşısındadır:

“Yalnızca bireyleri hedefe koyma ve onları aşağıya çekmek için uğraşma fenomeni, fakat bununla birlikte veya bunun parçası olarak insanların yaşamının bütün bir tarihine, onlarca yıl önceye gitmek -ve hatta birinin çok erken dönemlerine gitmek- kınanacak bir şey bulmak ve bunları her tür olumlu rol açısından yetersiz bulmak. Şimdi, pek çok kez belirttiğim gibi, gerçekten suç işleyen ve zorbalık yapan kişiler sorumlu tutulmalıdır; fakat kişinin yaşam eğrisine, yaşamlarının esas ve tanımlayıcı yönünün ne olduğuna da bakmak gerekir. Hatayı veya gerçekten kötü olan şeyi bir noktada mı yapıyorlar? Bu durum yaşamlarının esas yönü ve onu tanımlayan şey mi? Yoksa yaşamlarında gerçek bir dönüşüm mü var, ve yaşamları boyunca yaptıkları olumlu şeyler olumlu bir eğri mi ortaya koyuyor?” [12]

Elbette, burada tartışılan temel yaklaşım “mükemmel” değildir ve (özellikle bu sistem altında fiili mahkeme işlemlerinde olduğu gibi) her zaman en doğru ve adil sonuca yol açmaz. Bütün bunlara bu sistemin sınırları içinde, bu sistemin içine inşa edilmiş baskıcı ve sömürücü ilişkiler ve bu sistem tarafından teşvik edilen ve onu güçlendirmek için hizmet ettiği kokuşmuş kültür ile temelde adil bir çözüm bulmanın mümkün olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek gerekir. Ancak bu sistem altında yaşadığımız müddetçe burada özetlediğim yaklaşım, “medyada ve sosyal medyada yargılamaya” dayanılması ve bir iddianın başlı başına “kanıt” olarak kabul edildiği “iptal kültüründen” kesinlikle daha iyidir.

Bu noktayı vurgulayan -aynı zamanda kritik bir yöntem ve ilke meselesi olan bir şey- insanların bir iddia veya suçlama hakkında, geçerli bir sonuca varma olasılığı daha yüksek olan bir sürecin yerine, kendi eğilimlerini veya önyargılarını koyarak “sonuca varmamaları” gerektiğidir. Medyada ve sosyal medyada “yargılama” olmaması gerektiği, insanların medya ve sosyal medyadaki iddialar ve suçlamalarla ilgili ön yargı ve kabul oluşturma çabalarını aktif olarak reddettiği bir yönelim ve kültürün teşvik edilmesi, ayrıca bunun için mücadele edilmesi gerektiği vurgulanmaktadır.

Faşist Deliliği ve “Uyanık Halk” Çılgınlığı makalesinde de belirtildiği üzere, medya ve sosyal medyadaki yargılamalar, yalnızca bir iddianın “kanıt” olarak kabul edilmesi ve buna eşlik eden tüm “iptal kültürü”;

“Bu sadece ‘amaçlar araçları meşrulaştırır’ nosyonunun radikal derecede zararlı bir versiyonudur. (Ulaşılmak istenen amaç meşruysa veya meşruymuş gibi gösteriliyorsa, buna giden yolların da meşrulaştırılması) Bu durum, yeni komünizm tarafından kesin olarak reddedilir ve bu gerçekten adil bir toplum isteyen herkesin de reddetmesi gereken bir şeydir.” [13]

Özellikle mevcut sosyal atmosferde -pek çok insanın, halk kitlelerinin sürekli olarak maruz kaldığı sonsuz suistimaller karşısında gerçekten ve haklı olarak çileden çıktığı, ancak aynı zamanda toplumun her tarafında teşvik edilen zehirli “yıkım” ve intikam kültüründen de etkilenebileceği bir atmosferde- bazı iddialar ve suçlamalar hakkında sağlam bir sonuca varmanın mümkün olmadığı durumların olabileceği, bunun olabildiğine zor olduğu kabul edilmelidir. **Bu durumlarda, (“görüşler”, “tahminler” ve “eğilimler” kılığında bile olsa) kesin sonuçlar çıkarmamak, özellikle de bunları yayınlamamak ve yaymamak doğrudur ve önemlidir. Kısacası bazen “bu konuda bir şey söyleyemeyiz” diyerek, ve evet, “masumiyet karinesi” anlamına gelen şeyi uygulayarak ona göre hareket etmek doğru ve gerekli olacaktır.**

Bu durum, kuşkusuz, zararlı eylemlerden (gerçekte yasa dışı olsun ya da olmasın) suçlu olan birinin bundan “sıyrılabileceği” ve gerekli sorumluluktan kaçacağı belirli durumlara da yol açacaktır. Ancak yine de burada vurguladığım ilke ve yöntemlerin uygulanması; iddia ve suçlamaların makul bir şekilde değerlendirilebileceği bir süreç yerine, sübjektif, bilimsel

olmayan yargıların ikame edildiği, (ya da daha kötüsü, böyle bir süreç varken bu öznel yargılarda ısrar edildiğinde bu öznel yargılara aykırı bir sonuca yol açması), hiçbir surette veya herhangi bir yasal işlem yapılmadan insanların “medyada ve sosyal medyada yargılanıp” mahkum edildikleri; bir kimsenin “mahkum” edildiği suçun niteliğinden bağımsız olarak belirgin bir orantı eksikliğinin olduğu, insanların genellikle “iptal edildikleri” ve kelimenin tam anlamıyla özgürlüklerinden mahrum bırakılmamışlarsa bile genellikle geçim kaynaklarından veya toplumdaki konumlarından mahrum bırakıldıkları ve dışlandıkları (kalıcı paryalar olarak muamele gördükleri) böylesi durumlardan kesinlikle çok daha iyi bir duruma yol açacaktır.

Bireylere odaklanma ve “iptal etme” yaklaşımıyla birlikte, daha büyük toplumsal infialler -halk kitlelerine büyük zarar veren baskı ve adaletsizlik süreçleri- temelde oldukları şekliyle ve değişmeden kalacaktır. **Öte yandan, görevi kötüye kullanmakla suçlanan belirli bir kişinin (veya kişilerin) “suçluluğunu veya masumiyetini” geçerli olarak tespit etmenin mümkün olmadığı durumlar olsa bile, baskı ve adaletsizlik açısından neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda kesin sonuçlara varmak, kurumlara ve kültüre karşı mücadeleye odaklanacak -en nihayetinde tüm sistem bu baskı ve adaletsizliğin sorumlusudur- kitle hareketleri inşa etmek kesinlikle mümkündür.**

Ayrıca, görevi kötüye kullanma suçlamalarının doğrudan kişisel (veya profesyonel) etkileşimleri içermediği, ancak yanlış yaptığı iddia edilen kişinin geniş bir sosyal etkiye sahip olan ifadeleri, yazıları ve eylemleri (örneğin ırk veya cinsiyet ilişkilerini içeren) durumlar da vardır. Bu konuda daha önce de konuştuğum gibi, bazı durumlarda neyin doğru neyin yanlış olduğu aslında hemen anlaşılır. Onaylanması gereken şeyler, reddedilmesi ve kaldırılması gereken şeyler bellidir (Konfederasyon anıtları gibi). [14] Ancak birçok durumda durum daha karmaşıktır. Özellikle ilgili olanın aslında karmaşık olduğu durumlarda, “yargılamak için acele etmek” ve pozisyonuna katılmamaya meyilli olduğunuz birine saldırmak için ucuz yollar aramak yerine, bir anlaşmazlığın farklı taraflarındaki insanlar tarafından söylenenleri ciddiye almak özellikle önemlidir. Burada epistemolojinin (gerçeğe ulaşabilme araçlarının) aşağıdaki ilkeleri kritik öneme sahiptir:

“Bir şeyin hakikati onu kimin söylediğine **ya da sizi nasıl hissettirdiğine bağlı değildir.** Çünkü bir şeyin sevdiğiniz bir kaynaktan gelmesi onu doğru yapmayacağı gibi, sevmediğiniz bir kaynaktan gelmesi de onu yanlış yapmaz. Ve de hakikat bir “popülerlik yarışması” değildir. Çünkü pek çok kişinin bir şeye inanması onu doğru yapmayacağı gibi, daha az kişinin bir şeye inanması onu yanlış yapmaz.”

“Hakikat objektiftir, yani **bir şeyin gerçek olup olmaması onun realiteye tekabül etmesine bağlıdır.**” [15]

Ancak her türlü ciddi ve bilimsel yaklaşımın aksine,

“Bu ‘uyanık halk linç kültürü’ neyin hemen anlaşılabilir neyin daha kompleks olduğu arasındaki ayrımı reddediyor, rasyonel tartışmayı; kompleks olabilecek konularda ciddi, bilimsel araştırmayı ve cebelleşmeyi reddediyor ve onun yerine düşünmeden yapılan o anki ‘kimlik politikaları uyanıklığının’ buyruğu neyse onu koyuyor.” [16]

“Amaçlar ve Araçlar” ve Temel -Acilen Gerekli Olan- Çözüm

Bu sistem altında tüm bunlara tamamen adil bir çözüm bulunmadığının ve olamayacağının kabulünden (veya düşüncesinden) kaynaklanan tamamen meşru hayal kırıklığı ve öfke, bu sistemi ortadan kaldırmak ve çok daha iyi bir şeyi meydana getirmek için derin bir kararlılığa dönüştürülmelidir. *İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut* dosyasında vurgulandığı gibi: “Doğrudan baskı ve aşağılamanın korkunç biçimlerine maruz kalmaktan kaynaklanan travma oldukça gerçektir ve hiç kimse bunu inkar etmemeli veya küçümsememelidir.” Ancak bunun kişisel kaygıdan ya da intikam arzusundan daha büyük bir şey olması gerekiyor. “Temel kaynağı ve nedeni bu kapitalizm-emperyalizm sistemi olan tüm vahşetlere her yerde son vermek için ortak bir mücadelenin parçası olmak için öfkeye ve kararlılığa dönüşmesi” gerekiyor. [17]

Bu durum, bu sistem tarafından sürekli olarak uygulanan baskı ve adaletsizliğe karşı savaşmak için seferber olacak halk kitlelerinin gerçek hareketlerini inşa etmek anlamına gelir ve bunu gerektirir. Bunlar sözde ve eylemde “amaçlar araçları haklı çıkarır” şeklindeki zehirli görüşü reddeden kitle hareketleri olmalıdır. Bunun yerine, bu sistem altında sürekli olarak halk kitlelerinin maruz kaldığı adaletsizlikleri ve öfkeleri sona erdirme hedefiyle **tutarlı ve bunun**

bir ifadesi olan araçların kullanılması gerekir.

Temelde -ve acil bir öneme sahip olarak- her türlü adaletsizliğin ve baskının ortadan kaldırılması ve kökünden sökülmesi amacıyla bir devrim için, gerekli olan örgütlü güçleri oluşturmak, bunun için daha elverişli koşullar yaratmak ve ardından bir devrim gerçekleştirmek için, tüm bunların nihai kaynağı ve temel nedeni olan bu kapitalizm-emperyalizm sistemini devirerek ve kökten farklı, özgürleştirici bir toplum ve dünyayı yepyeni bir temel üzerinde hayata geçirmek için, şimdiden aktif ve sistemli bir şekilde çalışmak anlamına gelir.

Atılımlar [Breakthroughs] içinde belirttiğim üzere;

“Bu devrimin amacı intikam almak değildir, ezilen ve ezenlerin konumlarının tersine çevrilmesi (‘ayaklar baş, başlar ayak olacak’) meselesi de değildir... Bunu tekrar tekrar görürsünüz; amaç intikam almaya dönüşür ve tüm toplumun dönüştürülmesi ise eksik bırakılır. Bu durum ‘alabiliyorken kendim için alayım, eğer olmuyorsa da en azından başkasının almasına mani olayım’ gibi bir yaklaşıma dönüşür. Bu durum, toplumda özellikle de bu dönemde fazlasıyla belirgindir; oldukça gerçek ve derin çelişiklere, sömürü ilişkilerine dayanan böylesi bir bakış açısı ve yaklaşım, kendiliğindenlik tarafından güçlü bir şekilde çekilir ve bu da toplumda böylesi ilişkileri egemen kılar.”

“Bu durum, çok önemli zorbalık ve adaletsizliklerin altını çizen ve bunlara karşı mücadele eden hareketlerin bile yalnızca kendi yönlerinde ilerlemeleri noktasına kadar uzanır, nihai olarak - toplumda baskının çeşitli biçimlerine karşı olan tüm bu farklı güçler bilimsel bir komünist yaklaşım temelinde ve günümüz toplumunda somutlaşan ve bu toplumda işleyen derinlikli problemlere çözümler getirerek, sürekli olarak ve ilerleyen bir şekilde birleştirilebilirler. Küçük burjuvazinin bakış açısı ile asla buna varamazsınız. Gerekli olan şey -şeyleştirme anlamında değil, fakat komünist anlamda- proletaryanın bakış açısıdır, proletaryanın temel ihtiyaçlarına tekabül eden bakış açısı ve yaklaşımdır, ki bu da tüm insanlığın kurtarılması sayesinde ezilen ve baskı altında bulunan katmanların özgürleştirilmesini kapsar.”

“İntikam almak ve ‘şimdi sıra bende’ tarzında dar, sınırlı motivasyonlar ve özlemlerin aksine, *YENİ KOMÜNİZM*’de belirtildiği gibi komünist devrimin amacı ‘halk kitlelerine yönelik bütün bu dehşetin artık daha fazla sürmeyeceği farklı bir dünyaya ulaşmaktır.’ Amaç insanlığın kurtarılmasıdır. Dünya çapında komünizme ulaşılması ile bütün sömürünün ve baskının ve insanlar arasında buna tekabül eden antagonizmaların ve bunların filizlendiği koşulların kökünün kazınmasıdır.” [18]

Dipnotlar:

[1] Bob Avakian tarafından yazılan *Temel Duruş ve Oryantasyon Meselesi: CİNSEL İSTİMAR KARŞI Hiddeti Desteklemek ve Yaymak*, makalesi için bkz: revcom.us/avakian/ba-important-works-en.html

[2] *Temel Duruş ve Oryantasyon Meselesi: CİNSEL İSTİMAR KARŞI Hiddeti Desteklemek ve Yaymak*.

[3] Bill Cosby’ye Yönelik Suçlamalara Dair Bazı Yönelim, İlke ve Yöntem Noktaları – Some Points of Orientation, Principle, and Method Regarding the Accusations Against Bill Cosby (revcom.us)

[4] Bill Cosby’ye Yönelik Suçlamalara Dair Bazı Yönelim, İlke ve Yöntem Noktaları

[5] Bill Cosby’ye Yönelik Suçlamalara Dair Bazı Yönelim, İlke ve Yöntem Noktaları

[6] Faşist Deliliği ve “Uyanık Halk” Çılgınlığı: Yeni Bir İki Miadı Dolmuşlar | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[7] Faşist Deliliği ve “Uyanık Halk” Çılgınlığı: Yeni Bir İki Miadı Dolmuşlar | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[8] İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[9] Breakthroughs [Atılımlar]: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[10] Gerçek Bir Devrim İçin Şimdi Örgütlenmeye Yönelik Bir Deklarasyon, Bir Çağrı | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[11] Faşist Deliliği ve “Uyanık Halk” Çılgınlığı: Yeni Bir İki Miadı Dolmuşlar | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

[12] İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[13] Faşist Deliliği ve “Uyanık Halk” Çılgınlığı: Yeni Bir İki Miadı Dolmuşlar | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[14] Faşist Deliliği ve “Uyanık Halk” Çılgınlığı: Yeni Bir İki Miadı Dolmuşlar | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[15] Komplo Teorileri, Faşist “Kesinliği”, Liberal Felç Veya Dünyayı Değiştirmek İçin Bilimsel Bir Yaklaşım: | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[16] Faşist Deliliği ve “Uyanık Halk” Çılgınlığı: Yeni Bir İki Miadı Dolmuşlar | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[17] İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)

[18] Breakthroughs [Atılımlar]: Marx'ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım | Yeni Komünizm (localhost/yenikomunizm/)